

Wielki Plebiscyt PR, TV, „Głosu” i „Kuriera” pn. „Szczecinianin roku 1966”

Kurier szczeciński

Nr 279 (6932)

Rok założenia 1945

Cena 50 gr

„WIELKA KOALICJA” — faktem dokonanym

Strauss nie wejdzie w skład gabinetu bońskiego?

BONN PAP. Prasę światową obiegła wiadomość o zawarciu porozumienia między CDU i SPD w sprawie utworzenia w NRF „wielkiej koalicji”. Oficjalnego komunikatu w tej sprawie jeszcze nie ma, ale utworzenie koalicyjnego gabinetu demokratów uważa się w Bonn za całkowicie pewne.

W NIEDZIELĘ wieczorem toczyły się jeszcze ostatnie rokowania między przywódcami obu partii. Brali w nich udział

Syn Jayne Mansfield poturbowany przez lwa

Nowy JORK. 6-letni syn amerykańskiej gwiazdy filmowej Jayne Mansfield został w ubiegłą sobotę zaatakowany przez lwa. Rany okazały się powierzchowne.

Jayne Mansfield wraz ze swoim synem Zoltanem udala się do prywatnego zoo w Thousand w stanie Kalifornia, aby pozować tam do zdjęć reklamowych. W chwili gdy fotografowie dokonali zdjęć na tle lwicy, uwiązanej obok lew rzucił się na chłopca chwytając go za rękę. Na pomoc dziecku rzucił się dwaj dozoryści i uwolnili go z opresji.

Matka doznała szoku nerwowego. (Zoltan jest synem Jayne Mansfield z jej b. małżonkiem Mickey Hargitay'em, uważanym za człowieka najlepiej zbudowanego na świecie).

Zmarło troje z pięcioraczek amerykańskich

Nowy JORK. Troje z pięcioraczek urodzonych w sobotę w Pitsburgu zmarło. Lekarze walczą o utrzymanie przy życiu pozostałej dwójki. Jak już informowaliśmy, dzieci te przy urodzeniu ważyły od 652 do 144 gramów i przyszły na świat o 14 dni przedwcześnie.

„Czerwonogwardziści” opuszczają Pekin

PEKIN PAP. W sobotę zakończyło się dwudniowe, ostatnie w tym roku spotkanie przewodniczącego KC KP Chin, MAO TSE-TUNG'a z członkami „czerwonej gwardii”. 25 listopada przed trybuną na placu Tien An-mien, na której znajdowało się przywódcy chińskiej „czerwonej gwardii”, uformowanych w pułki i dywizje, 26 listopada Mao Tse-tung i inni przywódcy chińskiej „czerwonej gwardii” odkryli samochodami wśród miliona osłuszonego żołnierzy i członków „czerwonej gwardii”, którzy ustawili się wzdłuż u-

kandydat na kanclerza z ramienia CDU, aprobowany też przez SPD, KIESINGER, przewodniczący frakcji parlamentarnej CDU, BARZEL, a ze strony SPD BRANDT, WEHNER i SCHMIDT. Wyniki rozmów trzymane są w tajemnicy, ale obserwatorzy polityczni w Bonn głoszą, że były one poświęcone sprawom personalnym.

Kraja pogłoski, że ze względu na sprzeciw SPD, STRAUSS może nie wejść w skład nowego gabinetu. Przypuszcza się, że Brandt obecnie stanowisko wicekanclerza. Ze strony SPD mogłoby także wejść do gabinetu Wehner (sprawy ogólnoniemieckie), Schmidt (obrona), i Schiller (gospodarka).

„Inwazja” myszy na stolicę Chile — zahamowana

MEKSYK PAP. Jak donoszą z Santiago de Chile, udało się tam powstrzymać wielką inwazję myszy na stolicę kraju po dwutygodniowej walce przy pomocy zapór ogniowych, psów i wielu ton trujących materiałów chemicznych, przy współudziale elitopów uzbrojonych w widły i kije.

Myszy kolumnami zaczęły schodzić ze swych dotychczasowych żerowisk u podnóża And i żać wszystko po drodze zmierzając w kierunku Santiago. Pośród ich powstrzymaniu w odległości 40 km od miasta. Straty szacuje się na przeszło 100 tys. funtów szterlingów.

Biologowie uważają, że inwazja została spowodowana nagłą „eksplozją demograficzną” wśród myszy.

lic w centralnej i zachodniej części miasta.

Jak donosi niedzielnie „Zenminzhi-pao”, poczynając od 18 sierpnia w spotkaniach z Mao Tse-tungiem wzięło udział ponad 11 milionów ludzi. Podobne spotkania zostaną wznowione z następnym wiosną w roku przyszłym.

Uczniowie szkół średnich i wyższych uczelni, którzy przybyli do Pekinu z różnych prowincji Chin, opuszczają obecnie w towarzystwie przedstawicieli armii chińskiej stołeczne pociągami, autobusami, samochodami ciężarowymi i pieszo.

Adresujcie: Polskie Radio, Szczecin, ul. Niedziałkowskiego 21

Zapraszamy wszystkich radiosłuchaczy, telewidzów, czytelników „Głosu” i „Kuriera Szczecińskiego” — wszystkich mieszkańców województwa szczecińskiego do udziału w II Plebiscyście, który pozwoli nam wspólnie wybrać „SZCZECINIANINA ROKU 1966”. Będzie nim mieszkaniec Ziemi Szczecińskiej, który w bieżącym roku zdobył szacunek, sympatię i wdzięczność całego społeczeństwa. Może będzie to spawacz stocznicy, albo jeden z nauczycieli, rybak lub garowy z ropy, rolnik, naukowiec, inżynier, konstruktor, architekt, działacz kultury, artystyk, sportowiec — ktoś, kto swoją pracą, ofiarnością, postawą społeczną i obywatelską, osobistą odwagą, poświęceniem i inicjatywą zapisał się na trwałe w Waszej pamięci w bieżącym roku.

Prosimy podać listownie (najlepiej na kartce pocztowej) na adres: Rozgłośnia Polskiego Radia, Szczecin, ul. Niedziałkowskiego 21 do dnia 5 grudnia br. — imię, nazwisko, adres, miejsce pracy i zawód swojego kandydata na „Szczecinianina roku 1966”, dołączając charakterystykę i uzasadnienie, dlaczego właśnie tę osobę typujecie na „Szczecinianina roku 1966”. Zgłaszający winien też podać swój adres oraz imię i nazwisko.

W radiowym programie Wybrzeża, szczecińskiej TV, „Głosie” i „Kurierze Szczecińskim” przedstawimy w środę 14 grudnia alfabetyczną dziesiątkę zgłoszonych przez Was kandydatów na „Szczecinianina roku”.

Zwycięzcami Plebiscytu zostaną ci trzej z dziesięciu kandydatów, z których nazwiskiem w dniach od 14 do 27 grudnia napłynie do Rozgłośni Polskiego Radia w Szczecinie największa ilość głosów. Wynik Plebiscytu ogłoszony zostanie w noworocznych numerach „Głosu” i „Kuriera Szczecińskiego” oraz w noworocznym programie Rozgłośni PR i TV w Szczecinie.

Zwycięzca Plebiscytu otrzyma pamiątkowy medal „Radiokutra” w formie insygnium, dwaj następni kandydaci z największą ilością głosów medal „Radiokutra” w formie przyśpiewki, zaś pozostała siódemka — dyplomy honorowe.

Wśród uczestników zgłaszających (pierwsza tura Plebiscytu) kandydatów, a także wśród głosujących (druga tura Plebiscytu) rozlosujemy 50 cennych nagród rzeczowych.

Regulamin plebiscytu ogłosimy w następnym numerze „Kuriera”.

Na Place du Marche St. Catherine, w dzielnicy Marais, otwarto kilka sklepów, lansujących ekscentryczne stroje (z mini-społniczkami na czele) w stylu słynnej londyńskiej Carnaby Street.

Na zdjęciu: oryginalny pokaz dwóch modeli — pod okiem autentycznego angielskiego „bobby” — zapoznać miał młodych parzyżan z tym, co nabyć mogą w nowych sklepach.

CAF—AFP

IX Zjazd WSPR rozpoczyna dziś obradę

BUDAPEST PAP. W dniu dzisiejszym o godz. 14 w Budapeszcie nastąpi uroczyste otwarcie IX Zjazdu Węgierskiej Socjalistycznej Partii Robotniczej.

Jak się oczekuje, na IX Zjeździe WSPR będą omawiane problemy sytuacji międzynarodowej i polityki zagranicznej Węgier, sprawy między narodowego ruchu komunistycznego, zagadnienia polityki wewnętrznej, kwestie dotyczące gospodarki narodowej, a zwłaszcza wprowadzenia nowego systemu zarządzania gospodarką, zadan trzeciej 5-letki oraz dalszego umocnienia kierownictwa roli partii.

Na zjazd przybyły liczne delegacje reprezentujące bratnie partie komunistyczne i robotnicze. Delegacji KPZR przewodniczy sekretarz generalny KC, Leonid BREŻNIEW, KC PZPR reprezentuje delegacja pod kierownictwem członka Biura Politycznego KC, wicepremiera Franciszka WANIOLKI.

(O sprawach Węgier piszemy dziś także na str. 3.)

Wenzel Jaksch zginął w wypadku samochodowym

BONN PAP. Prezes związku przedsiębiorców, deputowany do Bundestagu z ramienia SPD Wenzel JAKSCH zginął w niedzielę w wypadku samochodowym w Wiesbaden. Jaksch, Niemiec z Sudetów, miał lat 70.

Tragiczny karambol na szosie

BONN PAP. W pobliżu miejscowości Salzgitter w NRF wydarzył się w niedzielę wieczorem wypadek samochodowy, w którym poniosło śmierć na miejscu 7 osób. Według komunikatu policji, zdarzyły się ze sobą 3 samochody osobowe. Pojazdy natychmiast stanęły w płomieniach. Uratował się jeden z pasażerów, doznając jednak ciężkich obrażeń.

11 osób poniosło śmierć w katastrofie samolotu kolumbijskiego

MEKSYK PAP. Kolumbijski samolot wojskowy rozbił się w niedzielę w dżungli nad Amazonką. 11 spośród 13 pasażerów poniosło śmierć.

Kurierem po Węgrzech

Przeszłość i teraźniejszość

(INF. WL.) W dniu dzisiejszym rozpoczyna obrady IX Zjazd Węgierskiej Socjalistycznej Partii Robotniczej, który będzie ważnym wydarzeniem w życiu węgierskiej klasy robotniczej i całego narodu węgierskiego. Zjazd poprzedziła szeroka i szczerza dyskusja w podstawowych organizacjach partyjnych, przedmiotem której były problemy związane z projektem nowego statutu partii, wytycznymi przedzjazdowymi KC WSPR, nowym planem pięcioletnim, nowym systemem zarządzania i planowania gospodarką narodową oraz nową ordynacją wyborczą. To bowiem między innymi problemy będą omawiane na Zjeździe. Udział członków partii nad tymi dokumentami był bardzo aktywny i liczny.

♦ A TERAZ kilka krótkich informacji o poprzednich zjazdach. I Zjazd Komunistycznej Partii Węgier odbył się w Wiedniu w 1925 roku z udziałem 22 delegatów. Zjazd wiedeński był początkiem nowego umacniania się partii, wykrywawionej w latach „białego terrorku”. II Zjazd Komunistycznej Partii Węgier odbył się na terenie Związku Radzieckiego we wsi Aprilówka z udziałem 20 uprawnionych do głosowania delegatów. Działo się to 25 lutego 1930 roku, w okresie światowego kryzysu gospodarczego, w krajach kapitalistycznych, który wstrząsnął także podstawami stabilizacji gospodarki węgierskiej.

25 września 1946 roku zstawił się III z kolei i pierwszy legalny Zjazd KP Węgier w wyzwolonym i z kraju. W Zjeździe uczestniczyło 396 delegatów. Zjazd obradował w sali „Pod kopułą” w gmachu parlamentu. Naczelne hasło Zjazdu brzmiało: „Przeciw wrogom i za szeregach koalicyj”. Działo się to bowiem w okresie kiedy rozbiła się burżuazja i zamierzali się ponownie zorganizować, pragnąc powstrzymać podchodzącą rewolucję ludowo-demokratyczną w kierunku socjalizmu. 13 czerwca 1948 r. odbył się historyczny zjednoczeniowy zjazd węgierskiej partii klasy robotniczej. Zjazd ten nazywano I Zjazdem Węgierskiej Partii Pracujących. 25 lutego 1951 r. rozpoczął obrady II Zjazd WPP (V z kolei) pod hasłem uprzemysłowienia kraju. III

Zjazd WPP (VI kolejno) obradował w 1954 roku. W 1959 r. w trzy lata po wypadkach październikowych odbył się VII Zjazd WSPR (licząc od wiedeńskiego Zjazdu KP Węgier). W dniach od 30 do 31 listopada 1962 roku obradował VIII Zjazd WSPR z udziałem 614 delegatów. Wśród zaproszonych 359 gości znajdowali się również bezpartyjni. Na Zjeździe reprezentowane były 63 partie komunistyczne i robotnicze. Zjazd ten podjął ważne decyzje w kwestii sojuszników klasy robotniczej, odpowiedniej oceny fachowego przygotowania jednostki, anulowania czasu pochodzenia społecznego przy egzaminach wstępnych na wyższe uczelnie, nowej roli polityki w stosunku do bezpartyjnych itd.

♦ W PAŹDZIERNIKU przebywał na Węgrzech przywódca angielskiej partii liberalnej, Joseph GRIMOND. Został on przyjęty przez premiera Węgierskiej Republiki Ludowej, Gyulę KALLAIĄ, z którym przeprowadził wywiad dla dziennika GUARDIAN. Przytaczamy ten fragment odpowiedzi premiera WRL, który traktuje o doświadczeniach minionych 10 lat:

„Dziś w naszej ojczyźnie panuje silny, socjalistyczny porządek społeczny, który jest planowa, pokojowa twórcza praca — mówił m. in. premier. — Wzrosł znacznie międzynarodowy autorytet naszego kraju w dziedzinie stosunków dyplomatycznych, handlowych, kulturalnych i w wielu innych ważnych dziedzinach. Najważniejszym źródłem tych osiągnięć jest to, że na Węgrzech lud i ustrój socjalistyczny zespiliły się ostatecznie i nieodwracalnie — jedna całość. Jest to najdonioślejsze doświadczenie wydané sprzed 10 lat i rozwój minionego dziesięciolecia. Doświadczenia tego w żadnej mierze nie można określić mianem gorzkiego (przymiotnika tego użył w pytaniu Joseph Grimond). Gorkim natomiast może być to doświadczenie dla tych, którzy 10 lat temu rozpętały atak, mając na celu zepchnięcie narodu węgierskiego z drogi socjalizmu, wyrwanie Węgier ze światowego systemu socjalistycznego. Kola te powinny wycia-

gnąć jeszcze bardziej gorzki wniosek dla siebie: również bezowocnymi okazały się jakiegokolwiek ich próby osłabienia przekonaności do socjalizmu narodu węgierskiego, zahamowania rozmachu jego twórczej pracy”. (Z. CZAPŁ)

BUDAPEST — Pomnik Wdzięczności na Górze Gellerta.

Po drugiej stronie Bałtyku

UZNAĆ ZACHODNIE GRANICE POLSKI!

OSŁO. Należy uznać zachodnie granice Polski. Nieuznanie granicy na Odrze i Nysie jest rzeczą nierealną — oświadczył wiceprzewodniczący Norweskiej Partii Pracy Reluf STEEN na wieczorne dyskusyjnym w Oslo, zorganizowanym przez związek młodzieży Arbeidernes Ungdomsfylkingen.

PROJEKT INWESTYCJI W GRENLANDII

KOPENHAGA. W Radzie Grenlandzkiej przedstawiono projekt planu inwestycyjnego tej największej wyspy świata, która jest posiadłością Danii. Projekt przewiduje przeznaczanie na inwestycje w latach 1967—1969 około 800 milionów koron.

NORWEGIA ZAMAWIA CORAZ WIĘKSZE TANKOWCE W JAPONII

OSŁO. Japońska stocznia „Mitsubishi” w Nagasaki buduje obecnie dla norweskiej firmy armatorskiej „Anders Jahre” tankowiec o nośności 150 000 ton, który będzie gotowy w lutym 1967 roku.

Inna norweska firma armatorska „Olson i s-ka” zamówiła w japońskiej stoczni „Sasebo” tankowiec o nośności 200 000 ton, który ma być oddany do użytku w czerwcu 1968 roku.

WZROST DEFICYTU W „BILANSIE TURYSTYCZNYM” W SZWECJI

SZTOKHOLM. W trzecim kwartale bieżącego roku „bilans turystyczny” Szwecji — tj. stosunek wydatków obywateli szwedzkich, którzy odbyli podróże za granicę, do wydatków obcych turystów w Szwecji — wykazał deficyt w wysokości 270 milionów koron (54 miliony dolarów).

W okresie ostatnich dwunastu miesięcy deficyt „bilansu turystycznego” wyniósł 785 milionów koron wobec 559 milionów koron w poprzednim analogicznym okresie.

Zbrodnia stulecia ①

DNIA 22 listopada 1963 roku w Dallas w chwili gdy kolumna samochodów wioząca prezydenta Stanów Zjednoczonych Johna Kennedy'ego i towarzyszące mu osoby minęła Houston Street i skręciła w Elm Street, kierując się w stronę przejazdu kolejowego — rozległy się strzały. Zegar umieszczony na dachu narożnego wielkiego magazynu szkolnych książek wskazywał dokładnie godzinę zbrodni: była 12.30.

Dwa strzały dosięgły celu. Jeden trafił prezydenta Kennedy'ego w szyję, przebił ją i ranął gubernatora stanu Texas, Johna Connolly'ego, który siedział przed prezydentem. Drugi fatalny strzał ugodził prezydenta w głowę. Ten był śmiertelny. Popołniono jedną z najbrutalniejszych zbrodni, zbrodni stulecia, która pomimo iż upłynęły już od niej trzy lata, nadal fascynuje świat.

Przypomnijmy krótko fakty: policja aresztowała domniemanego zabójcę, Oswald, znalazła broń, z której strzelał — Mannlicher-Carcano, z którym zabójca miał się uprzednio sfotografować. W czasie aresztowania Oswald został zabity policjantem Tippit, a nazajutrz przed kamerami telewizyjnymi, na oczach całego społeczeństwa amerykańskiego, „od wybrzeża do wybrze-

Korespondencja z Londynu

Business p. t. „Fregata Travel”

DEAN STREET numer 100. Okazałe wejście i duży napis: „Fregata Travel”. Położenie: skraj niebezpiecznej dzielnicy Soho i Oxford Street, centrum sklepowego.

W takim to właśnie miejscu mieści się największe na zachodzie biuro podróży polskich emigrantów. Obsługujemy około 15 tysięcy pasażerów rocznie — mówi pan Witold Kuczyński, pod którego nazwiskiem na wizytówce widnieje dopisek: „General Manager”. Rozmawiamy w jego gabinecie na górze wśród stuku dalekopisów i zamieszanych telefonów. Sekretarka przerywa co chwila: „Przepraszam, zgłaszają się koleje belgijskie, kolej holenderskie, Orbi, PKO...”

— W sezonie zamawiany dla naszych pasażerów specjalne pociągi czarterowe, autokary z przetrztem przez Kanał Sueski, a także „Poland Express” znane już jest na trasie wszystkim agencjom przewozowym, tragarzom, celnikom i władzom paszportowym... Na ścianach i biurkach plakaty i foldery: „Fregata w roku milenijnym”, „Lato młodych ludzi” — folder zachęca do wędrowek po polskich szlakach wodnych: „Poland auto-couchette express”... — Macie konkurentów? — pytam.

— Mam.

— Choćby na przykład, sąsiad, „Poland Street Agency” — podpowiadam. Niedaleko jest bowiem ulica o nazwie „Poland Street”.

— Taka nazwa i miejsce to dobry chwyt reklamowy — dodaje.

— Nie boimy się konkurentów... — A ilu jest ich w sumie w całej Anglii?

— Około 25 różnych polskich agencji podróży, ogryzając dość niechętną odpowiedź.

— „Mhm... zatem business musi być niezły...”

Na dole, przy kontuarze, długa kolejka. Rozpoznaje rodaków. Tych z kraju i tych z zagranicy. Widać widać, że to nie jest zwykła kolejka. Rodacy z kraju najczęściej nie mają angielskiego. I to właśnie sprawia, że oddają się bez reszty pod opiekę tych skrzydeł urzędnika Fregaty. Bo urzędnik nie tylko, że załatwi bilet, ale i napisze list do Home Office z prośbą o przedłużenie angielskiej wizy, udzieli rady względem tego, co można z Anglii wywieźć, zarówno od strony teorii, przepisów, jak i praktyki, zyczliwie poda adres polskiej ambasady i wytłumaczy do niej drogę.

Wszystko to robi dla ciebie urzędnik Fregaty (i to w ludzkim języku, po polsku) pod warunkiem, że posiadasz w kieszeni dużo zielono-białych papierków. Bowiem opłaty za jakąkolwiek usługę nie są dają tu niżej funta.

To prawda. Ze zbiorowe bilety, organizowane przez Fregatę są tańsze od indywidualnych. I to pasażer na tym korzysta. Nie to jednak śladem do Fregaty Polaków. Śladem ich głównie polska opieka i polska informacja, udzielana w obcym, niezrozumiałym środowisku.

Co pan tam wiezie? pyta pilot wycieczki wracającej do Anglii (zbiorowej podróży Fregaty) — zawsze zawsze pilot-opiekun „wielczony” w koszty biletu.

— No cóż, to co wszyscy z Polski trochę wędlin, wódek... — Kursuje pan na tej trasie niemal co tydzień. Jak więc zdola pan to wszystko upchnąć?

— Obym mogli tylko tyle z Polski wywieźć, ile mam w Anglii chętnych odbiorców!

Ktoś z londyńskiej emigracji powiedział kiedyś: „Zadaliśmy się w kraju, gdzie każdy handluje, czym może. Przystosujemy się.”

No, i przystosowali się.

EWA BERNERYUSZ

Daily Mirror NEW NAZIS HEAD FOR TRIUMPH

Daily Mail Neo-Nazis head for another triumph

THE TIMES GAINS IN BAVARIA BY RIGHT WING

Other small parties meet disaster

THE GUARDIAN New gains by the German extremists

DAILY EXPRESS, Nazis win again in poll

NEO-NAZI SUCCESS IN BAVARIA

NEW VICTORY SPURS ON THE NAZIS

w tym raz śmiertelnie, w głowie.

Powołano komisję pod przewodnictwem prezesa Sądu Najwyższego, sędziego Earla Warren. Komisja przesłuchała istną armię świadków, zbadała 3154 dowody rzeczowe, a następnie opracowała 26-tomowy dokument, zawierający m. in. teksty 25 tysięcy protokołów FBI (Federalne Biuro Śledcze) i 489 przesłuchań oraz zeznań, które często przeczą sobie wzajemnie. Następnie na 888 stronach opublikowano w ogromnym nakładzie wnioski, które zawierają esencję badań oraz

TRAGEDIA AMERYKAŃSKA

Tragedia z Dallas wstrząsnęła opinią światową i jak żadne inne wydarzenie nadzawała polityczny prestiż wielkiego mocarstwa. Strzały z Dallas okazały się niezwykle koszmarnie.

Świat nie chciał uwierzyć w prymitywną wersję, którą mu zaofiarowano, prezydenta chronionego przez tłum agentów, mmo przedsięwziętych ostrożności i środków zapobiegawczych, zastrzelił psychopata, maniaka, który był strzelcem aż tak wyborowym, że z odległości 265 stóp, tj. ok. 80 metrów, strzelając dwukrotnie do ruchomego celu, trafił dwukroć,

konkluzję zaofiarowaną narodowi amerykańskiemu i światu: to Oswald, działając w pojedynkę, zastrzelił prezydenta Stanów Zjednoczonych. Winę ponosi tylko on i fatalny zbieg okoliczności — przypadek. Takie rzeczy zdarzają się, a wśród społeczeństwa liczącego ok. 200 milionów ludzi oraz nieznających kłopotliwych ograniczeń w nabywaniu broni palnej, może się znaleźć szalenie o nieza-wodnym oku i pewnej ręce.

JERZY ŁOPUSKI (c.d.n.)

Goleniowska Fabryka Opakowań Blaszanych, jeden z głównych dostawców swinińskiej „Odry” i PPDUR „Gryf”, nie może na szeroką skalę wprowadzić w zakładzie postępu technicznego i nowych rozwiązań w dziedzinie opakowań blaszanych, gdyż nie otrzymuje właściwej grubości blach do produkcji puszek. W procesie produkcyjnym tego rodzaju opakowań stosuje się za granicą blachy o grubości 0,18 — 0,20 milimetra. Opakowania ta-

„Pancerne” puszkiz Goleniowa

Kie łatwo się otwierają, są lekkie, a przede wszystkim zużywają się na nie niewiele materiału. Natomiast słabej huty permanentnie wola dostarczać blachy o grubości 0,26 — 0,28 milimetra. Trzeba tu dodać, że stal ta ma podwyższoną odporność na działanie kwasów, a więc jest materiałem deficytowym. (dym)

VII Plenum KC PZPR

Gordyjski węzeł — zatrudnienie

Gdy rozmawia się z szczecińskimi działaczami gospodarczymi na temat zbyt szybkiego wzrostu zatrudnienia, często można usłyszeć zdanie o specyfice naszego regionu. Specyfika ta ma wynikać z morskiego charakteru gospodarki województwa, a zwłaszcza miasta. No bo — twierdzą ci działacze — większość przedsiębiorstw gospodarki morskiej ma charakter nie produkcyjny lecz usługowy, a wiadomo powszechnie, że kwestię zatrudnienia w usługach trzeba rozpatrywać na innej płaszczyźnie niż w produkcji, tu bowiem z reguły czynnikiem bardziej decydującym o wzroście produkcji jest człowiek. Powiadają dalej ci działacze, że przecież we flocie rybackiej czy handlowej nie można w zasadzie zmniejszyć zatrudnienia, bo sprawy te regulują określone przepisy, dotyczące liczebności załóg na poszczególnych typach statków, port także jest przedsiębiorstwem usługowym, w dodatku specyficznym podobnie jak stocznie remontowe.

nia w działalności poszczególnych działów powodują straty idące w miliony złotych.

Trzeba dodać jeszcze i to, że wzrost zatrudnienia jest u nas — podobnie jak w całym kraju — szybszy w działach pomocniczych niż w działach bezpośrednio produkcyjnych. Co ważniejsze wzrost ten wcale nie zapewnia lepszego przygotowania produkcji, gdyż wydajność pracy służb pomocniczych, które nie pracują na normach lecz na dniówkach jest znacznie niższa niż w działach produkcyjnych. Zwiększenie zatrudnienia niewiele więc daje samemu przedsiębiorstwu, ma ono więc bardziej charakter pewnej asykuracji niż rzeczywistego działania do zapewnienia wykonania zadań planowych.

Walka z nadmiernym wzrostem zatrudnienia w naszym województwie ma charakter nie tylko ekonomiczny, jej celem jest nie tylko obniżka kosztów i usprawnienie organizacji pracy i całego procesu produkcji. Trzeba pamiętać, że mimo wyczu demograficznego, który będzie obecnie wchodził do produkcji nasz region nie dysponuje nadwyżkami siły roboczej. Odwołanie, notujemy niedobór rąk do pracy, zwłaszcza mężczyzn — specjalistów. Kontynuowanie ekspansyjnej gospodarki w przemyśle może nas zaprowadzić w ślepią uliczkę. Trzeba będzie bowiem imperować siłę roboczą, sprawować ludzi z innych regionów, a to pogorszy i tak nie najlepsze warunki mieszkaniowe społeczeństwa Szczecina, pogłębi trudności komunikacyjne i komunikacyjne.

Stąd też zarówno warunki ekonomiczne jak i społeczne — pojęte jak najszerzej — na kazują kierownictwom, samorządom i załogom przedsiębiorstw szczecińskich w sposób bardzo poważny potraktować uchwały VII Plenum KC, we własnym dobrze pojętym interesie zastanowić się nad resemleń środków, które zapewniają wzrost produkcji drogą lepszego i pełniejszego wykorzystania potencjału, drogą lepszego organizowania pracy, poprawy planowania wewnątrzzakładowego i rytmicznej produkcji. Tradycyny gordyjski węzeł — zatrudnienie — trzeba wreszcie rozwiązać.

A. KILNAR

Magia urzędowego okienka

Dyskusja telefoniczna była dla mnie nader przykra. Referentka pewnej instytucji wyraziła w sposób, delikatnie mówiąc, nieuprzejmy pretensje o to, że jeden z Czytelników „Śmigli” się „zwrocił do redakcji o pomoc, ponieważ nie mógł sobie poradzić z zakłętymi rewirami drogi urzędowej. Niestety, w tym konkretnym wypadku była ona równie zawiła dla nas, choć z trybem interwencyjnym jesteśmy od lat na ty.

Role „ostatniej deski ratunku” — tego przesadnego i żenującego nas określenia używają często autorzy skarg — nie sprawiła nam najmniejszej satysfakcji. Niestety, nie możemy przejść do porządku dziennego nad tym konkretnym przypadkiem świadczącym o karygodnym stosunku do człowieka.

Korespondencja „Sygnałów” z PZM dotycząca skargi p. Ireny D., cłaśnie się już kilka miesięcy. Nasza Czytelniczka zwracała się wielokrotnie do dyrekcji z prośbą, by naprawiono ciekawą dach domu, w którym mieszka. Gwoli wyjaśnienia dodamy, że budynkiem zarządza PZM. Przedsiębiorstwo zapewniło nas w kwietniu, iż skargę załatwi w najbliższym czasie. Minęło 7 miesięcy, dach nadal cieknie. Zobowiązanie poważnej instytucji okazało się zatem niepoważnym wybiegiem formalnym.

Niezbadane są niekiedy drogi specyficznej logiki administracyjnej, choć — jak się wydaje — nie powinna ona odbiegać od zasad zdrowego rozsądku. P. Franciszek Chabowski dopomina się już od kilku tygodni o przydział piwnicy. Odsyłano go od Annasza do Kajfasza; z Prezydium DRN Szczecin-Sródmieście do Prezydium DRN Nad Odrą, a następnie do ADM nr 2. A jaki był rezultat tych wędrówek? „Rozmawiałem telefonicznie z kierownikami ADM. Otrzymałem odpowiedź, że ADM zrobiła swoje, że te sprawy powinno załatwić teraz Prezydium DRN Nad Odrą. Gdy zwróciłem się z kolei do referatu spraw lokalowych tegoż Prezydium poinformowano mnie, że jest to wyłączna sprawa ADM”.

Tyle Czytelnik. Obie wysoko postawione instancje uważają, że zrobili wszystko, co do nich należy, choć przydział piwnicy pozostał nadal w sferze marzeń p. Chabowskiego.

Śmiać się tu czy płakać?

Instytucjonalna doskonałość obywateli jest niekiedy wymienianym środkiem do wyprania ludzi z wielkiej społecznej inicjatywy. Bardzo czynny Komitet Blokowy nr 103 z dzielnicy Szczecin-Sródmieście ubiega się już od czerwca o załatwienie całej litanii bolączek mieszkańców — drobnych napraw instalacji światła itp. — którą przedłożył ADM nr 13. Być może, sprawiła to feralna trzynastka, że tzw. czynnik społeczny nie doznał takiej reakcji ze strony administracji, choć dawno minął termin załatwienia skargi, który określała jednoznacznie przepisy KPA. Warto w tym miejscu przypomnieć zarówno rzeczony ADM, jak i jej zwierzchniemu DZBM, że kodeks nie uwzględnia żadnych przesłanek irracjonalnych...

Nie tak dawno rozmawialiśmy z przedstawicielami wspomnianego Komitetu Blokowego: „Jesteśmy zniechęceni” — powiedzieli nam. A szkoda, bo ci ludzie chcieli piastować społeczną funkcję nie do parady.

I jeszcze jeden kwiatek z formalistycznej łączki. P. Józef Paszkiewicz zam. przy ul. Niemcewicza 9 pisze m. in.: „Po krytycznej notatce prasowej nachodziły nas różne komisje. Przyznano nam rację, czego dowodem jest pismo DZBM Szczecin Nad Odrą przysłane zarówno nam, jak i redakcji. Do tej pory, a sprawa ciągnie się od marca br., nie usunęło jednak usterek po remoncie, nie uprzątnięto podwórza”.

Nie chcę przedłużać listy bolączek ludzkich ofdajkowanych przez różne instytucje na zasadzie — byle zbyć. Tak się dzieje, że lekceważący stosunek niektórych organów administracji, podkreślam niektórych organów, do skarg rzuca cień na dobre imię tych instytucji, których pracę cechuje kultura i humanizm.

Zerwijmy wreszcie z tą makabryczną magią urzędowego okienka, która sprawia, iż niekiedy ludzie stojący po jego tamtej stronie zapominają, że z tzw. petentami mają rozmawiać — po ludzku!

LIWI

Statek-baza „Gryf Pomorski” o 13 600 BRT pojemności, po próbach na morzu, przechodzi obecnie w Stoczní Gdańskie ostatnią „kosmetykę”.

Godnym zwrócenia uwagi szczegółem wyposażenia „Gryfa” jest tzw. „blok szpitalny” zajmujący całą nadbudowę na pokładzie. Mieści się tam szpitalik na 12 łóżek, dwuosobowa izolatka, — oraz separata dla ewentualnych przypadków zakażeń. Ponadto znajduje się tam ambulatorium, gabinet stomatologiczny, gabinet rentgenologiczny, laboratorium analityczne, wreszcie doskonale wyposażona sala operacyjna. Wyposażenie w leki, urządzenia i aparaty tego pływającego ośrodka zdrowia jest pierwszorzędne. Personel stanowić będzie na morzu trzech lekarzy — w tym jeden specjalista chirurg — oraz dwóch wykwalifikowanych pielęgniarek.

Służba zdrowia na „Gryfie Pomorskim”

Placówka ta ma czuwać nad zdrowiem nie tylko 250-osobowej załogi statku, lecz także około 300 rybaków z załóg flotylli jednostek dostawczych. Ponadto założono, że „Gryf Pomorski” będzie służył pomocą bezpośrednią i pośrednią (poprzez radiomedical) załogom wszystkich jednostek polskich znajdujących się na tym samym akwenie.

Caly blok szpitalny prezentuje się świetnie i stanowi dumę dr Lecha Osękowski, który nadzorował zabudowę tego fragmentu statku, jako przysły kierownik Działu Medycznego. Pomieszczenia lśnią blaskiem, chromem i niklem. Kabinami personelu lekarskiego i pielęgniarskiego mieszczą się tam również, co pozwala tym ludziom być w każdej chwili dnia i nocy w pogotowiu. Dział ma bezpośrednie połączenia z radiostacją. Dzięki temu lekarze w razie potrzeby udzielają mogą porad radiomedical załogom innych statków lub w ciężkich przypadkach konsultować się z lekarzami specjalistami na lądzie.

JERZY GRAJTER

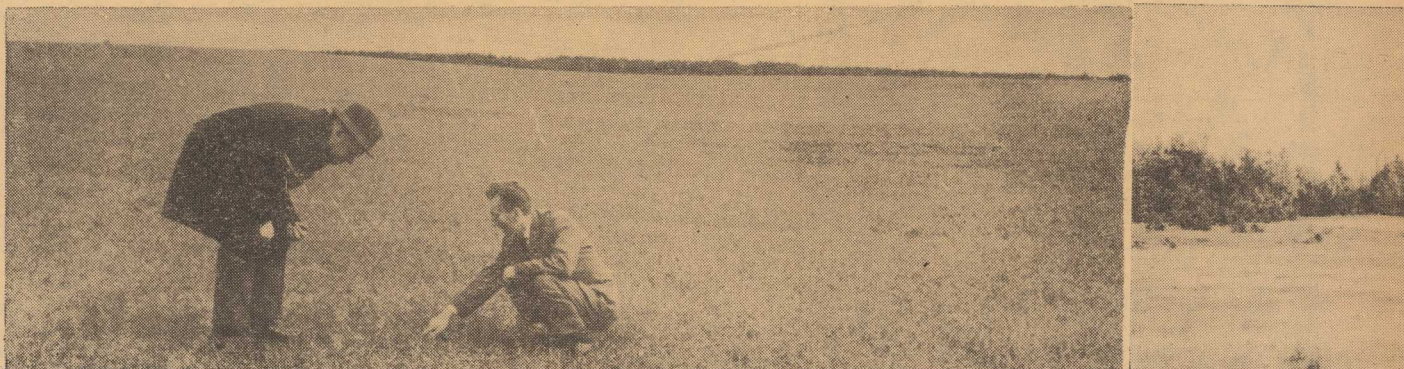
Przywrócone do życia

Rolnik Alfons Gostomczyk ze wsi Zanie (pow. Chojnice), mimo, że jest właścicielem 40-hektarowego gospodarstwa, mu się zarabianie na utrzymanie rodziny pracą w lesie, głównie przy zbiorze runa leśnego. Jego ziemia sklasyfikowana w VI klasie i zaliczona do gruntów rolniczych niezdatnych nie dawała mu nawet minimum po trzebnych produktach rolnych. Przykładowo średnie zbory żyta wynosiły u niego 3-6 kwintali z ha. Dla utrzymania inwentarza żywego musiał co raz dokupować ziemniaki i pasze. Przed kilku laty A. Gostomczyk rozpoczął, pod nadzorem kierownika doświadczonego (terenowego) Instytutu Uprawy, Nawożenia i Gle-

boznawstwa z Bydgoszczy — inż. Zbikowskiego, zagospodarowywanie piaszków metodą opracowaną przez doc. dr M. Batalin. Metoda ta zwana mianem piasków polega między innymi na uformowaniu stosunków wodnych i powietrznych w glebie. Dzięki tej pracy są już widoczne. Zbiór żyta kształtuje się w granicach 20 kwintali z ha, ziemniaków 230 q/ha, zbiór z łak natomiast wynosi około 80 q/ha wysokowartościowego siana.

Zwyy inwentarz wzrósł do 13 krów, a planuje się dalszy jego rozwój. Gospodarstwo z deficytowe przemieniło się w towarowe. Podobne wyniki osiąga również wielu sąsiadów Gostomczyka wprowadzających nową metodę.

Na zdjęciu na prawo: tak wyglądają grunty VI klasy we wsi Zanie. Wschody żyta w gospodarstwie Gostomczyka ogląda doc. M. Batalin i inż. Zbikowski (z lewej strony). CAF — GHI

16 tys. bułek na godzinę

W Bydgoskiej Fabryce Maszyn i Urządzeń Przemysłu Spożywczego skonstruowano prototyp automatycznej linii do wypieku bułek. Do obsługi tej linii wystarczy dwóch pracowników. Wszystkie czynności poczynając od dzielenia i formowania ciasta aż do wypieku są bowiem zautomatyzowane, a praca ludzka ogranicza się wyłącznie do kontroli procesów produkcyjnych. Nowe urządzenie ma dostarczać 16 tys. bułek na godzinę. Do seryjnej produkcji fabryka przystąpi w przyszłym roku.

Trwają również prace nad konstrukcją dalszych linii automatycznych: do produkcji chleba — zdolność wytwórcza 1 000 bochenków kilogramowych na godzinę, i do produkcji bułek paryskich — zdolność wytwórcza 2 400 sztuk na godzinę. (f)

Na polskiej licencji

Polski lek przeciwcieśnienny — Binazin, opracowany przez prof. dr Stanisława Binieckiego i mgr Józefa Izdebskiego, a produkowany w państwowej „Polfie” okazał się rewelacją na miarę światową. Licencję na „Binazin” zakupiły Francja i Dania.

Bez megalomanii, ale i bez fałszywej skromności ma się czym chwalić polski przemysł farmaceutyczny. (f)

Co grano w teatrach?

Nasz doroczny plebiscyt na najpopularniejszą aktorkę i najpopularniejszego aktora szczecińskich teatrów trwa. Dla ułatwienia przypomnijmy spektakle, które weszły na afisz w okresie od lipca 1965 roku do listopada 1966 roku. Co więc grano w naszych teatrach?

Państwowe Teatry Dramatyczne

„BARBARA RADZIWILLÓWNA” — tragedia w 5 aktach Alojzego Felickiego, w reżyserii Zb. Mąka. Premiera w lipcu 1965 r. — Teatr Współczesny.

„GŁÓD I PRAGNIENIE” — sztuka w 3 częściach Eugène Ionesco, w reżyserii A. Zielińskiego. Premiera 24 września 1965 r. — Teatr Polski.

„DZIECI SŁONCA” — sztuka w 4 aktach Maksyma Gorkiego, w re-

żyserii J. Maciejewskiego. Premiera w reżyserii 1965 r. — Teatr Współczesny.

„ŚNIADANIE, OBIĄD, KOLACJA” — sztuka w 3 aktach Andrzeja Szypulskiego, w reżyserii M. Wenzla. Premiera 15 października 1965 r. — Teatr Polski.

„INCYDENT W VICHY” — Arthura Millera, w reżyserii J. Maciejewskiego. Premiera 23 listopada 1965 r. — Teatr Polski.

Komu

„Burzystynowy pierścień?”

„SZKŁA ŻON” — komedia w 5 aktach J.B.P. Mollera, w reżyserii A. Zielińskiego. Premiera 4 grudnia 1965 r. — Teatr Współczesny.

„MRS. DALL” — Williama Hanleya w reżyserii J. Dziedzińskiego. Premiera w grudniu 1965 r. — Teatr Polski.

„TRZY BIAŁE STRZAŁY” — baśń indyjska w 3 aktach Jana Makariusa, w reżyserii E. Kologórskiej. Premiera 20 lutego 1966 r. — Teatr Współczesny.

„KOCHANKOWIE Z MARONY” — tragedia romantyczna w 3 aktach J. Iwaszkiewicza, w reżyserii A. Zielińskiego. Premiera 4 marca 1966 r. — Teatr Polski.

„DZIADY” — widowisko w 3 częściach Adama Mickiewicza, w reżyserii J. Maciejewskiego. Premiera 12 marca 1966 r. — Teatr Współczesny.

„KTÓRY Z NICH?” — sztuka w 2 częściach Michaela Mansfelda, w reżyserii J. Maciejewskiego. Premiera 28 kwietnia 1966 r. — Teatr Polski.

„LEKKOMYSŁNA SIOSTRA” — komedia w 4 aktach Wł. Perzyskiego, w reżyserii A. Rodziewicz. Premiera 9 czerwca 1966 r. — Teatr Polski.

„MORDERCY I ŚWIADKOWIE” — dokument dramatyczny w 2 częściach Tadeusza Polańskiego, w reżyserii J. Maciejewskiego. Premiera 28 kwietnia 1966 r. — Teatr Współczesny.

miera w czerwcu 1966 r. — Teatr Współczesny.

„DERBY W PALACU” — sztuka w 3 aktach J. Abramowa, w reżyserii A. Zielińskiego. Premiera 23 września 1966 r. — Teatr Polski.

„OTELLO” — tragedia w 5 aktach W. Shakespeare’a, w reżyserii J. Maciejewskiego. Premiera 1 października 1966 r. — Teatr Współczesny.

„PARYŻANIN” — komedia w 3 aktach C. Magniera, w reżyserii E. Kologórskiej. Premiera w listopadzie 1966 r. — Teatr Polski.

Państwowy Teatr Muzyczny

„PAGANINI” — operetka w 3 aktach Franciszka Lehara, w reżyserii T. Łaskowskiego. Premiera 30 września 1965 r.

„MY FAIR LADY” — musical w 2 aktach F. Loewego, w reżyserii E. Chaberskiego. Premiera 19 lutego 1966 r.

„JEGO WYSOKOŚĆ BOBASEK” — komedia muzyczna w 3 aktach K. Howarda, w reżyserii A. Rodziewicz. Premiera 21 kwietnia 1966 r.

„FARFURKA KROLOWEJ BONY” — A. Świrszczyńskiej, w reżyserii M. Bilzanki. Premiera 31 maja 1966 r.

„PASZNIK Z TYROLU” — operetka w 3 aktach C. Zellerera, w reżyserii E. Waydy. Premiera 12 października 1966 r.

Godard

o ofercie Ben Barki

Jean-Luc Godard pracuje nad filmem „Made in USA”, w którym porusza kulisy śmierci Georgesa Figona, zamieszanego w sprawę Ben Barki.

Tytuł — wyjaśnia Godard — nawiązuje do demoralizacji jaką niesie „amerykanizacja” życia i obyczajów we Francji. Rolę przyjaciel Figona gra Anna Karina.

„Zbyłeczny człowiek”

Młody reżyser francuski Costa-Gavras pracuje nad adaptacją filmową powieści Jean Pierre Charbrola pt. „Zbyłeczny człowiek”. Jest to opowieść o człowieku, który trafił przypadkiem do jednego z oddziałów rucchu oporu. Nieznany nikomu budzi nieufność. W roli tej występuje Michel Piccoli. W filmie występuje również Bruno Cramer, pułkownik z filmu „Czy Parryz plonie”. Główną postać kobiecą — siostry Joë gra Julia Dassin, córka reż. Jules Dassin.

„Pas cnoty”

Tony Curtis przebywa w Rzymie, gdzie wraz z Moniką Vitti nakręca film pt. „Pas cnoty” (reżyserii Pasquale Festa Campanile). Akcja toczy się w roku 1000. Młody feudal (Tony Curtis) wybierając się na wyprawę, zgodnie ze zwyczajem, zakłada żonę — oświadczył „pas cnoty”. Łagodna i uległa dotychczas małżonka buntuje się przeciwko barbarzyńskim praktykom.

Sinatra

jako detektyw

Frank Sinatra wystąpił wkrótce w roli detektywa w filmie reżyserii Marka Robsona. Film pt. „The Detective” powstaje w oparciu o powieść Rodericka Thorpa.

Verne na ekranie

Reżyser czechosłowacki Karel Ze nam nakręca film pt. „Dwa lata wakacji” wg powieści Juliusza Verne’a. Bohaterowie tego kolorowego i panoramicznego filmu to pięciu chłopaków, którzy przeżywać niezapomniane przygody, lądują na samotnej wyspie, zakładają rządzą republiką, aż wreszcie zostają odnalezieni przez pewnego dziennikarza.

— 7 —

Mnie w tym wszystkim nie obwiniaj. Patrzył na mnie przychylnie, życzliwie ze mną rozmawiał i jak z jego półgodzinnej deklamacji wyniosłowałem — chciał pozyskać jeszcze jednego członka w mojej osobie.

— A cóż by panu to dało? — zapytałem.

— Niech pan sobie nie lekceważy osoby konduktora, który dzień po dniu przez cały rok ma do czynienia z ludźmi najczęściej dobrze sytuowanymi i wpływowymi. Nie każdego dziś stać na podróże międzynarodowe, więc konduktor w każdej sprawie do której serce przyleży może coś wskazać.

Ale, że wszystkie wypowiedzi tego „boga nudystów” pokrywałem milczeniem i kiwaniem tylko potakującym uśmiechem; rozumie pan, chciałem cały ten incydent załagodzić, żeby ktoś tam w firmie nie dostał po głowie, bo przecież jakiegoś niedopatrzeństwa było. — Nagle pan Holzman zapytał mnie wprost:

— Pan na pewno wstydziłby się zostać nudystą?

— Oczywiście, że tak — odpowiedziałem.

Holzman zacerwienił się ze złości, nabrał tchu i wywodził mi sążnisty wykład o nudyzmie.

W wykładzie tym rozpoczął od... teologii. Twierdził mianowicie, że nie powinniśmy się wstydzić tego, czego sam Pan Bóg nie wstydził się stworzyć. Nagość nie jest grzechem, grzech leży w myślach i czynach. Dalej przeszedł na argumenty z zakresu medycyny, szczególnie — psychicznej (taki i dowodził, że nudyzm leczy wszelkie zaburzenia seksualne szczególnie u ludzi młodych, rozszukujących seksualnych przygód). A więc ludzie, którzy padają dość często pastwą złych namiętności.

— Wszyscy oni — twierdził — znaleźliby lekarstwo gdyby zechcieli przebywać w obozie nudystów, gdzie wszystko jest jasne dla wszystkich i nie ma żadnych tajemnic. Żyć namig wśród ludzi, to znaczy wyżyć się wszelkich kompleksów człowieka ubranego, człowieka spektanego nieudolnościami wychowania, obciążonego kompleksami rodziców, Kościoła, purytanów, konserwatystów, którzy przez pruderię i fałszywy wstyd, nie potrafili w ogóle rozwiązać tego problemu.

— Postęp cywilizacji — tłumaczył mi z zapalem — dopro-

wadza do zwyrodnienia natury ludzkiej. My propagujemy pochylnie, życzliwie ze mną rozmawiał i jak z jego półgodzinnej deklamacji wyniosłowałem — chciał pozyskać jeszcze jednego członka w mojej osobie.

— Federacja nasza — mówił — to potężna organizacja na skalę światową. W jednej tylko Niemieckiej Republice Federalnej posiadamy 143 kluby, które zrzeszają ponad pięćdziesiąt tysięcy członków. Nie mieliśmy tam najmniejszego zatargu z władzami, cieszymy się całkowitym zrozumieniem. Na drugim miejscu stoi Francja, gdzie posiadamy około dwunastu tysięcy członków, na trzecim miejscu USA, gdzie jest obecnie zrzeszonych osiem tysięcy nudystów.

Jeszcze dwa lata temu organizacja nasza była znacznie liczejsza — tu w głosie prezesa Holzman zabrzniał śal, a nawet oburzenie — ale spadek liczby członków spowodowali odszepcy angielscy. Angielskie kluby nudystyczne nie chciały się podporządkować wiadom centralnym w NRF i utworzyły nową organizację nudystyczną pod nazwą Federacji Klubów Słońca.

Rzeczywiście! Tak dużo mają tego słońca w Anglii! — denerwował się pan Holzman. — W gruncie rzeczy chodziło im tylko o wpływ na masy członkowskie, którego szowinistę angielscy bali się najwięcej, jak hyśmy pod pokrywką nudyzmu dążyli co najmniej do... opanowania Anglii.

Długo nie mógł wyparskać oburzenia z siebie pan Eryk, tym bardziej, że nawiązując do obecnej podróży, przypominał sobie o innych trudnościach.

Jak wynikało z jego wynureń, kongres, z którego ta delegacja wracała, zmuszony był wysłać szereg not protestacyjnych do rządów różnych państw. Najbardziej oburzał się pan Holzman na rząd francuski z powodu zajęcia przez marynarkę wojenną francuską wyspę Ile du Levant na Morzu Śródziemnym. Do tej pory bowiem bvia to wyspa nudystów. Mogli tam oni kąpać się, korzystać z kąpielí słońecznych i żyć swobodnie nie narażając się na docinki zakompleksionych ludzi. A wszystko to stało się niemożliwe gdy na wyspie pojawili się marynarze francuscy.

(Ciąg dalszy nastąpi)

Robinsonowie z atolu Ata

Niedawno australijski trawler rybacki „Just David” zastopował się przy szturmie w pobliżu małego atolu.

Największe dźwigi

Zakłady Krupp-Ardelt w Wilhelmshaven otrzymały zamówienie na dźwigi stożkowe, które będą najpotężniejszymi urządzeniami tego typu w skali światowej. I tak francuska stocznia Chantiers de l'Atlantique w St. Nazaire zamówiła urządzenie do dźwigu 750 ton, a szwedzka stocznia Kockums w Malmö — dźwig 206-tonowy. Zamówienia te wiążą się z przygotowaniem do budowy największych statków, jak również z dążeniem do realizacji technologii ich budowy przez konstruowanie dużych sekcji i bloków, które są następnie łączone w suchym doku.

Hobbyści...

Popyt na samochodowych weteranów nie maleje. Ostatnio na licencji starych wozów w Londynie sprzedano samochód „Wagonette” z 1896 roku za cenę 35 tys. marek. Blisko dwukrotnie wyższą cenę osiągnął 55-letni staruszek „Rolls Royce”, będący kiedyś na służbie u indyjskiego maharadży. (Lsk)

kiego zagubionego w Oceanie Spokojnym atolu Ata. Jakże zdziwił się kapitan statku, gdy na wyspę, według locji bezbłędnej, zauważył pieropusz dymu. Mimo obawy przed podwójnymi żaglami skierował statek do atolu i wówczas zauważył przez lornetę grupkę półgłuchych ludzi wywalających rozpaczliwe pomocy. Okazało się, że było to sześciu polinezyjskich żeglarzy mimo woli. Przed 15 miesiącami info dzi chłopcy z Nukunatoa, głównego miasta i portu wyspy Tonga w Polinezię postanowili na stojących w porcie niewielkim jachcie wypłynąć na półwysep. W nocy na oceanie zaskoczył ich szturm. Nie mieli żadnego doświadczenia żeglarskiego, mimo to wzięli dług z wiatrem i fala. Wreszcie jacht rozbił się na rafach koło atolu Ata. Chłopcy dostali się do brzegu i pedzili tam życie przez długich 15 miesięcy, wygładając pomoc. Atol jednak leży daleko od szlaków komunikacyjnych.

Młodzi Polinezyjczycy okazali się dzielni i zaradni. Zwyli się rybami i płacem. Nauczyli się rozpalać ogień trac o siebie dwa kawałki drewna, zbudowali domek z drzew i liści bambusa. Postępowali tak, jak nauczyli się z książki o Robinsonie Krusoe i przetrwali.

Gdy trawler — wybawiciel zawiązał po kilku dniach do portu Nukunatoa na wyspie Tonga, powiadając uprzednio przez radio władze portowe o znalezieniu rybaków, czekały ich tłumy mieszkanców i rodziny, które już ich opłakiwały. Czekali także miejscowa policja, która ich z miejsca aresztowała za samowolne wzięcie i zniszczenie cudzego jachtu. (ZAP)

XV-lecie Argedu

1001 kłopotów z 1001 drobiazgami

W PRZEDSIĘBIORSTWACH handlowych odpowiednikami Konferencji Samorządu Robotniczego są konferencje partyjno-ekonomiczne. Tematem wspólnym dla przedsiębiorstw de-
talicznych jest w tym roku kultura obsługi klientów i konsumentów, natomiast w hurtowniach omawiana jest współpraca z detalami.

KONFERENCJA partyjno-ekonomiczna w Argedzie — hurtowni odpowiedzialnej za zaopatrzenie rynku w artykuły gospodarstwa domowego, m.in. z serii 1001 drobiazgów, zbliża się z 15-leciem istnienia tego przedsiębiorstwa. Z tej okazji najlepszy i długoletni pracownicy (36 osób pracuje w Argedzie od początku jego istnienia) otrzymali dyplomy, nagrody pieniężne i książkowe. Cztery osoby — F. Bednarek, W. Sokolnicka, J. Borowski i W. Kobiak — udekorowane zostały Odznakami 1000-lecia Państwa Polskiego.

Z referatu jaki wygłosiła dyr. Argedu — Halina KOZŁOWSKA, dowiedzieliśmy się, że w tym roku szczeciński Arged ma dostarczyć towary wartości 273 mln złotych, że do branż, które przysparzają mniej kłopotów związanych ze zdobyciem towaru należą: elektryczność, chemia, podstawowe środki piorące i, częściowo, wyroby metalowe. Natomiast znacznie gorzej jest w branży kosmetycznej, a zwłaszcza ceramiko-szklanej. Arged ma nadal ogromne problemy z magazynami. Właśnie brak dostatecznie dużych powierzchni magazynowych, nazbyt wydłużający czas przygotowania do wysyłki towaru zamówionego przez sklepy, przy wieloletnim rdzeniem tej hurtowni — niedostatkach w pracy Przedsiębiorstwa Transportowego Handlu Wewnętrznego powodują nieterminowe zaopatrywanie sklepów budzące wiele niezadowolonych zarówno wśród kierowników sklepów jak i klientów. Krytyczne uwagi Argedu pod adresem PTHW dotyczą przede wszystkim nieprzebiegania harmonogramu dni oddawania towarów i rejonów dostaw oraz zmienności brygad transportowych.

W referacie przytoczono przykłady kiedy to przygotowany dla sklepów towar czekał na samochody PTHW dwa a nawet trzy tygodnie. (Klientom mówi się wtedy: mieli przywieźć, ale nie przywieźli). W celu wyeliminowania tych i innych niekorzystnych zjawisk współpracy hurtowni z PTHW Arged zaproponował powołanie zespołu składającego się z przedstawicieli obu przedsiębiorstw. Zadaniem zespołu będzie opracowanie metod i sposobów poprawy ekspedycji towaru do sklepów. Spodziewane zakończenie, w którym br. budywu nowego magazynu o pow. 2 tys. m kw. wpłynie na polepszenie warunków, a być może i wyników pracy samego Argedu. Powinno się także m. in. do wydzielenia pomieszczenia na tzw. komory ekspedycyjne, w których mogłyby być przechowywane towary już przygotowane do wysyłki (w pojemnikach) i w ten sposób nie tarasujące ciałnych magazyń, nie utrudniające pracy.

Choć Arged chętnie dzieli się z PTHW winą za nie zawsze sprawne zaopatrywanie sklepów załoga tej hurtowni powin-
na sama zastanowić się nad możliwościami poprawy metod i organizacji pracy wyłącznie „na swoim podwórku”. Skoro jubileuszowa atmosfera nie pozwoliła uczynić tego podczas konferencji partyjno-ekonomicznej, okazji, zwłaszcza w trakcie realizacji uchwał VII Plenum, nie zabraknie. (a2)

Czytelnicy

PYTAJA

Na str. 149 „Poradnika językowego” (opr. Kniaginowa, W. Pisarek — Kraków 1965) czytamy: „Magister jako tytuł kobiety pozostaje nieodmienny”. Posłuchajmy radia a przekonamy się, że jest zgola inaczej. Czy nastąpiły jakieś zmiany?

Czytelnik

Od redakcji: Nie wydaje nam się, byśmy musieli potwierdzać obowiązującą zasadę, którą omawiają we wspomnianym poradniku znakomici językownicy polscy.

PROSZA

Gdy 5. XI. wracaliśmy z zajęć lekcyjnych, zostaliśmy ochlapani błotem (cełował) przez samochód marki „Warszawa” prowadzony — naszym zdaniem — przez niezbyt uprzejmego kierowcę. Na skutek tego wybruku musialiśmy oddać pieniądze do czyszczenia. W imieniu własnym i jeszcze nie ochlapanych przecho-
dzących apelujemy do kierowców, aby w miarę możliwości omiatali napotkane kałuże.

Grupa dziewcząt z Technikum Handlowego

INFORMUJĄ

W listopadzie ub. roku oddano nasz budynek do użytku po kapitalnym remoncie. Po miesiącu woda wyciekająca z zespawanej rury zalała pół ściany w kuchni, a po trzech miesiącach w mieszkaniu wdarił się grzyb. Kilkakrotnie interwenjowałam w ADM nr 12, by naprawiono rynnę i otynkowano ścianę, gdyż grzyb rozprzestrzenił się coraz bardziej. Po jakimś czasie przyszła komisja, która oznajmiła, że za kilka dni zjawia się robotnicy i usuną usterki. Od tej chwili minął spory smutny czas, a robotnicy jeszcze nie przyszłi.

HENRYKA KĘDZIÓRA
Królowej Jadwigi 25/18

Przed 7 miesiącami ADM nr 3 przy ul. Żołnierskiej przejął nasze budynki od administracji garnizonowej. Mimo iż minął już od tego momentu szmat czasu, nasza posesja sprząta dopiero 10 razy. Kilkakrotnie interwenjowałam w ADM — nie dają żadnego rezultatu.

LOKATORZY DOMU
przy ul. Czerwonej 23

MAJA PRETENSJE

Od dwóch tygodni jest zamknięty sklep masarski nr 8 przy ul. Robotniczej, ponieważ... nie ma go kto posprzątać po malowaniu. Jak długo jeszcze będziemy wędrować po kawałek mięsa do najbliższego sklepu, który oddalony jest co najmniej o 2 km?

W imieniu mieszkańców Stolicy

KOM. BŁOKOWY NR 19

NIE TYLKO KIEROWCY przyjęli z zadowoleniem nowe, podświetlone znaki drogowe, które zostały zainstalowane przed dwoma laty w naszym mieście. Choć jest ich na razie niewiele, bo tylko 78 (6 zniszczyli już chuligani) dobrze pełnią swą rolę a także przyczyniają się do lepszej oprawy estetycznej naszych ulic.

Spieszymy donieść, że wkrótce będzie ich znacznie więcej. W tych dniach Miejski Zarząd Dróg i Mostów otrzyma z spółdzielni „Winidur” 400 nowych znaków z zamówionej partii liczącej ponad 1500

Śródmieście — lepiej oznakowane

Podświetlone znaki drogowe produkujemy w Szczecinie

szuk. Z początkiem grudnia pracownicy tego przedsiębiorstwa przystąpią do ich montowania. Są to na razie znaki typu „nakazu” i „zakazu”. Liczba ta wystarczy na całkowite zastąpienie dotychczasowych starych tablic w rejonie całego śródmieścia Szczecina. Tym samym w najbliż-

szych miesiącach obszar centrum naszego miasta będzie najlepiej w kraju oznakowany tym nowym typem znaków.

Potem znaki te będą instalowane w pozostałych dzielnicach Szczecina. W opracowaniu są także znaki tego typu informujące.

Warto dodać, że zamówienie to realizuje szczecińska spółdzielnia „Winidur”. Znaki z tej spółdzielni nie będą miały też zalet, że odwrótna strona nie będzie przeświećlała, jak to ma miejsce w dotychczas stosowanych, a produkowanych przez Poznań.

W nowej partii znaków, które niebawem zobaczymy na ulicach, spółdzielnia „Winidur” zastosowała specjalną matówkę pokrywającą dodatkową ciemną emulacją, która nie pozwoli na odbijanie światła od strony odwrótej. (Boz)

BRAMY Z „ZAPASZKIEM” czyli: gdzie mieszka dozorca?

ODWIEDZAJĄC niedawno niektóre budynki mieszkalne w śródmieściu stwierdziliśmy pewną poprawę w wyglądzie bram wejściowych, klatek schodowych i podwórek. Zwiększa w wielu starych domach jest czystość i porządek. Przechodząc jednak koło bram na przynajmniej niektórych sposobach nie dostrzec charakterystycznych białych plam rozsypanego chlorku i wyczuć specyficznego... zapaszku. Po prostu bramy traktowane są jako piśniary, a rozsypany chlorkiem ma być... najsłabszym środkiem zabezpieczenia bram przed nieproszonymi gośćmi.

Jako się rzekło, troska o porządek w mieście jest coraz widoczniejsza, ale przecież w opisanym przykładzie wystarczyłoby zamknięcie bramy przez dozorcę aby nie było kłopotu. Na każdym kroku widać jednak, że bramy i drzwi wejściowe do budynków mieszkalnych nie są zamykane. Nie mo-
żemy pocieszać, przecież podana przez Miejskie Zjednoczenie GKM informacja iż 137 bram jest ponoć systematycznie zamykanych.

DLACZEGO TYLKO TYLE?

Dlatego, że większość budynków w naszym mieście posiada jest systematycznej opieki dozorców. Dozorców co prawda w ostatnim roku przybyło aż 400, ale ogólna ich liczba nie przekracza 1200 osób. Nadal więc „dozorczość” polega, w większości wypadków, jedynie na sprzątnięciu kłatk schodowych. Minimalny jest procent dozorców mieszkalnych w tym samym domu. Nie może być więc mowy o dokładnym wypełnianiu obowiązków dozorców, a już tym bardziej o zamykaniu bram. Szkoda, że nie można liczyć tu na pomoc lokatorów. W obrzydliwej większości nie troszczą się oni nawet o zamknię-

cie drzwi lub bram na kłamek, a zainstalowane przed dwoma laty zamki zostały gremialnie, właśnie przez lokatorów, poniszczone.

Zanim jednak doczekamy się „dozorców” we wszystkich budynkach upłynie jeszcze wiele czasu. Warto wskazać odnośną podjętą już inicjatywę zmierzającą do wydzielania pewnej liczby mieszkań dla dozorców.

Przy planowaniu kapitalnych remontów budynków rozpatrzone dokładnie możliwości uzyskania dodatkowej powierzchni, którą można by było wykorzystać na mieszkania. Okazało się np., że wiele domów posiada obszerne strychy i poddasza, które przebudować można na pełnowartościowe lokale mieszkalne, w innych domach dobuduje się jeszcze jedną kondygnację.

Do uzyskania w ten sposób lokali będzie można przemieścić lokatorów z parteru, a mieszkania parterowe oddać dozorcóm. (kg)

Tradycja nie ginie

Niebawem „Andrzejki”

Topienie Marzanny, Wianki, Andrzejki — te stare obyczaje po dziś dzień są znane i kultywowane. Do najpopularniejszych „andrzejkowych” zabaw należy lanie gorącego wosku na wodę. Tworzący się zastępy kształt stanowi wróżbę. Można w jego konturach doszukiwać się rysów twarzy przyszłego męża, pierwszej litery jego imienia, rysunku obrączki... To zależy od fantazji. Jednym z „andrzejkowych” zwyczajów jest też „wysięg” butów. Dziewczęta przedstawiają swoje pantofelki w kierunku drzwi, tak jak skoczek wymierzający rozbieg. Twój but pierwszy przekroczy próg — pierwsza wyjdiesz za mąż...

W tym dniu w Szczecinie, podobnie jak w latach ubiegłych odbędzie się wiele zabaw i prywatek. Harcerze natomiast już w przeddzień zorganizują w swoich świetlicach i harcówkach wieczory poświęcone z laniem wosku i zabawami.

Niezmiennie natomiast interesująco zapowiada się wieczorek taneczny w klubie studenckim „Pinokio”. Zgodnie z tradycją tego środowiska, w „Andrzejki” odbędzie się bal maskaradowy. Prawo wstępu w tym dniu do klubu będą mieli tylko ci studenci i goście zaproszeni, którzy „legitymować” się będą własną brodą lub przypisaną na ten jeden wieczór. Piękna na ten tomiast jest oczekiwana w spółdzielniach typu „mini-rok”. W programie przewidziane są liczne konkursy i występy artystyczne. Punktem kulminacyjnym będzie plebiscyt na najbardziej fascynującą brode i na oryginalniejszą spódnicę. Życzymy wszystkim przyjemnej, wesołej zabawy. (Boz)

Kto zgubił?

Przypadłak się pies — seter irlandzki. Odebrać u p. J. Koronowskiego, Al. M. Bucza 23 m. 8.

